

L'Esquella de la Torratxa

Any XLIV

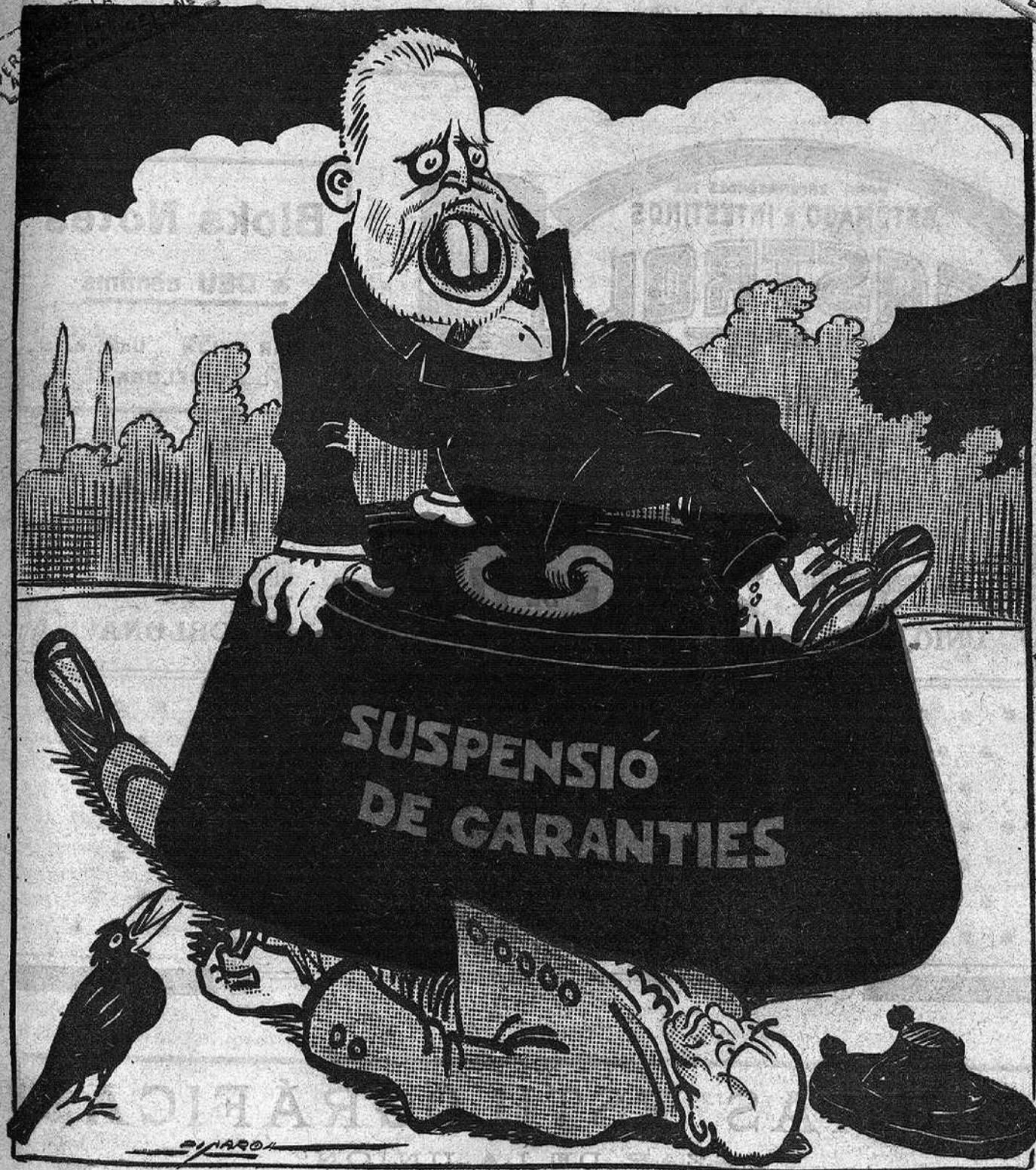
Número 2245

15 cèntims = Atrassats, 30

Barcelona 17 de març de 1922

PERTENECER A LA BIBLIOTECA DEL BARCELONÉS

LA BIBLIOTECA DEL BARCELONÉS

EL PROMETRE NO FA POBRE

— Oi que me l'aixecarà?

— Tu diràs, home!... No faltaria més!... Ja veuràs quina aixecada!

Soler i Torra germans

BANQUERS

Rambla d'Estudis, n.º 13 i Bonsuccès, n.º 1

VALORS - CUPONS - GIRS - CANVIS

Negociem els cupons de les Deutes Interior,
Exterior, Amortitzable 4 per 100
i Tresor 5 per 100 venciment 1.ª d'Abril pròxim

ANTONIO LOPEZ

IMPRESIONES DE TODAS CLASES

LIBROS - TALONARIOS - FACTURAS
SOBRES - CATÁLOGOS - CHEQUES, ETC.

• • • •

Calle Olmo, 8

BARCELONA

PARA ENFERMEDADES DEL
ESTÓMAGO & INTESTINOS
GASTROL
MIRET
PROBARLO ES CURARSE
NATALIO MIRET - Farmacéutico
Diputación, 205 - BARCELONA
DE VENTA
EN TODAS PARTES

Bloks Notes

a DEU cèntims

BAZAR UNIÓN Unió, n.º 3
BARCELONA

Tintes bones callitats

UNIO, NUM. 3

Bazar DE LA Unión

Útills per a escriptori

BARCELONA

* * *
* *
*
* * *
*
* *
* *
* * *

Llibres ratllats—Impressions comercials—Notes
de preus—Circulars—Esqueles—Factu-
res—Sobres—Memories—Paper
de cartes—Talonaris
Memorandums
Invitaciones—Prospectes
Targetes de visita, etc., etc.

* * *
* *
*
* * *
*
* *
* *
* * *

PLUMAS ESTILOGRÁFICAS

"BAZAR DE LA UNIÓN"

Calle de la Unión, 3

BARCELONA

L'ESQUELLA DE LA TORRATXA

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ
Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, 20
BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona:
Espanya: trimestre 3 ptes. Estranger, 5

Noblesa catalanista

Tot règim que s'estimi crea una noblesa. La feren els reis; l'improvitzà En Napoleó; la va crear la tercera república, i la té la «Lliga». Aquestes nobleses no ho són pas de cor, ni d'intel·ligència. No ho són tampoc ben bé de sang, exceptuada la feta pels reis. Són nobleses apòcrifes, nobleses artificials, nobleses d'estar per casa que van agafant les maneres i els aires protocolars de l'autèntica.

En Napoleó va ésser el gran artífex de nobles. D'uns mariscals que, gairebé sempre eren uns pagesots amb heroisme, ne feu reis, prínceps i ducs, sense descendir mai a nomenar-los marquesos i comtes i barons, perquè ell de títols menuts no'n volia. Després, creà la Legió d'Honor. D'aquella noblesa va sortir «Madame Sans Gêne», però «Madame Sans Gêne», avui, se diu ja duquesa de Murat. La tercera república, per a combatre a la vella aristocràcia del *faubourg* Saint-Germaine, creà una burgesia rica i condecorada, que és la noblesa republicana, de la qual madame Millerand «tres jolie», n'és la gran duquesa. La «Lliga» Regionalista, no pot encara presentar títols, i trigarà en presentar-los, perquè en les delegacions que demana la Mancomunitat no hi entren la de les grandeses i condecoracions, però, poc a poc la seva petita burgesia senyoreja, figura en les reunions, seu en els banquets oficials, observa un protocol i compleix la tasca de simular una aristocràcia «chic».

Així quan arriba un embaixador, com ara el de França, la Mancomunitat pot donar una «soirée» en el seu palau, a la que no assisteix cap vella marquesa, ni cap comtesa recent, però a la qual hi va la senyora esposa d'un representant popular o d'un savi de Catalunya. La senyora Pons o la senyora Camps, dialoguen, somriuen, s'aixequen quan sonen els himnes oficials, brinden parsimoniosament quan se destapa el Codorniu, ofereixen gentilment uns dolços i solemnes; arribada l'hora del comiat descendeixen, per l'escalinata, prenent l'auto amb idèntica airosa dis-

plicència que una marquesa madrilenya. No li manca més que l'executòria de noblesa. Llàstima gran que la corona, no otorgui la seva benevolensa mes que als homes de l'Unió Monàrquica, sense distribuir, ni un comptat, ni un marquesat, ni una baronia, als regionalistes lleals.

Però la França, amb les seves condecoracions, va suplir els oblits madrilenys. En gairebé tots els traus dels homes de la «Lliga», va col·locant la cinteta vermella de la legió d'honor, o la moradenca de les palmes acadèmiques. Els nostres homes, doncs, mercès a la França, posseeixen una ornamentació escaienta en banquets i en «soirées». La França hauria d'extendre la seva cortesia a les nostres senyores, per a que poguem tenir, en les jornades oficials en les quals se parla català, comendadores de la legió d'honor i acadèmiques amb palmes.

Desgraciadament, nosaltres, després de passar un general Joffre o un embaixador, no podem oferir la reciprocitat d'una condecoració. No tenim ni una creu de Sant Jordi, ni una ordre de Santa Eulàlia o del Crist de Lepant. Per això, per a que la noblesa regionalista, pugui adquirir una complerta beligerància, en els futurs viatges de les personalitats estrangeres, hem d'incloure entre les reivindicacions de Catalunya, la de poder donar alguna creu...

PARADOX

Un bé, o un mal?

Aquestes setmanes que van des de la celebració de les eleccions municipals a la data assenyalada per a la constitució del Consistori, les aprofiten els regidors electes per a treure el ventre de mal any. Espanta pensar amb la quantitat de banquets que, l'un darrere l'altre, venen organitzant-se, per tal de homenatjar a aquest, o aquell candidat, triomfant (?) en la passada lluita. Si hi ha un gremi al que correspongui pagar els impostos municipals sense queixar-se, és indubtablement el format pels becos barcelonins, pels que pot dir-se que les eleccions són una vinya.

Nombre d'aquests banquets, per a no dir tots, sa-

bem prou ço que representen. Una desfilada d'aspirants a tal, o qual mercè. L'hora de l'homenatge, queda convertida en una passada de llista. Formen a la taula els qui amb el pensament fit a l'obtenció d'una gràcia, ajudaren al regidor. Els que cegats pel triomf, estimen necessari fer acatament al que suposen en condició de salvar-los de qualque compromís.

La possessió de l'acta, s'estima generalment, com la clau d'un negoci. Examinada la cosa per aquest cantó és natural que tothom hi vulgui part.

Parlant de la profusió de banquetes amb vistes a la Casa Gran, vantava aquest dia un amic la conveniència de que els regidors nous arribin a l'escó amb la panxa plena. Suposa l'amic de referència, que aplacada temporalment la gana, es dedicaran els flamants consellers a procurar el bé dels administrats amb calma i serenitat majors de les que potser ho farien. Opina l'amic, que els homenatges gastronòmics representen en aquest cas concret, un sedant. Que la ciutat, té motius més que suficients per a felicitar-se de l'implantació de la costum.

L'amic, pot tenir raó, o pot no tenir-la. Els banquetes als regidors electes, poden ésser en bé, lo mateix que en mal. Ço que serveix per a apaibagar la fam dels elegits, pot resultar un índici per a arribar a la demostració de la capacitat i la resistència estomacal dels homenatjats.

I en aquest darrer cas, pobrets de nosaltres!

JUST

Una aclaració

El nostre company «Paradox» reb la visita d'un distingit periodista de Sant Feliu de Guíxols. Vé a parlar-nos de la famosa làpida, que fou tema de la nostra crònica passada. «La làpida, exaltant la victòria dels aliats—deiem,—fou treta per l'alcalde de Sant Feliu, amb finalitats mercantils, acatant una imposició dels compradors de taps alemanys, però Sant Feliu, amb un alt esperit idealista, l'ha tornada a posar.»

—No, senyor—ens diu el distingit periodista de Sant Feliu.—Ni l'han tornada a posar, ni a Sant Feliu existeix aqueix idealisme.

—Però l'alcalde va dir que la tornaria a col·locar en la façana consistorial?

—Sí, senyor.

—I encara no ho ha fet?

—No, perquè sap que ni les minories, ni els caps federals, que fingeixen estar contrariats per la decisió de l'alcalde, la volen.

Arribarem a una conclusió amb el distingit periodista de Sant Feliu de Guíxols.

—No havent-se tornat a posar la làpida, els elogis que rendiem a l'esperit de Sant Feliu, eren gratuïts.

—Sí, senyor.

Queda, doncs, clos l'incident.

El protocol

Ja diem, en la nostra crònica, que poc a poc se va creant una aristocràcia del catalanisme, i que la nostra gent se va tornant protocolar, no oblidant cap detall que vagi arreconant el nostre vell esperit democràtic, que tenia per indumentària de cerimònies l'americana. Don Gonçal, o l'orgull del gec...

El senyor Puig i Cadafalch, president de la Mancomunitat, igual que un duc de Tamames, de Madrid, o que un Andreu de Fouquieres, de París, imposa, als seus companys, un trajo especial per a cada acte. Així amb la inauguració de la Fira de Mostres, per a la qual va passar an els diputats provincials un B. L. M., pregant-los-hi que assistissin amb jaqué, barret de copa i botó.

Tots els diputats provincials restaren sorpresos davant de l'estranya demanda de que portessin botó. On se'l posarien el botó? Quin nou ornament era aquest?

En Josep Pla, diputat provincial, encara que semblava estrany, va rebre també el B. L. M. presidencial, i senzillament va respondre que no hi podria anar, perquè no tenia «ni jaqué, ni barret de copa, ni un botó».

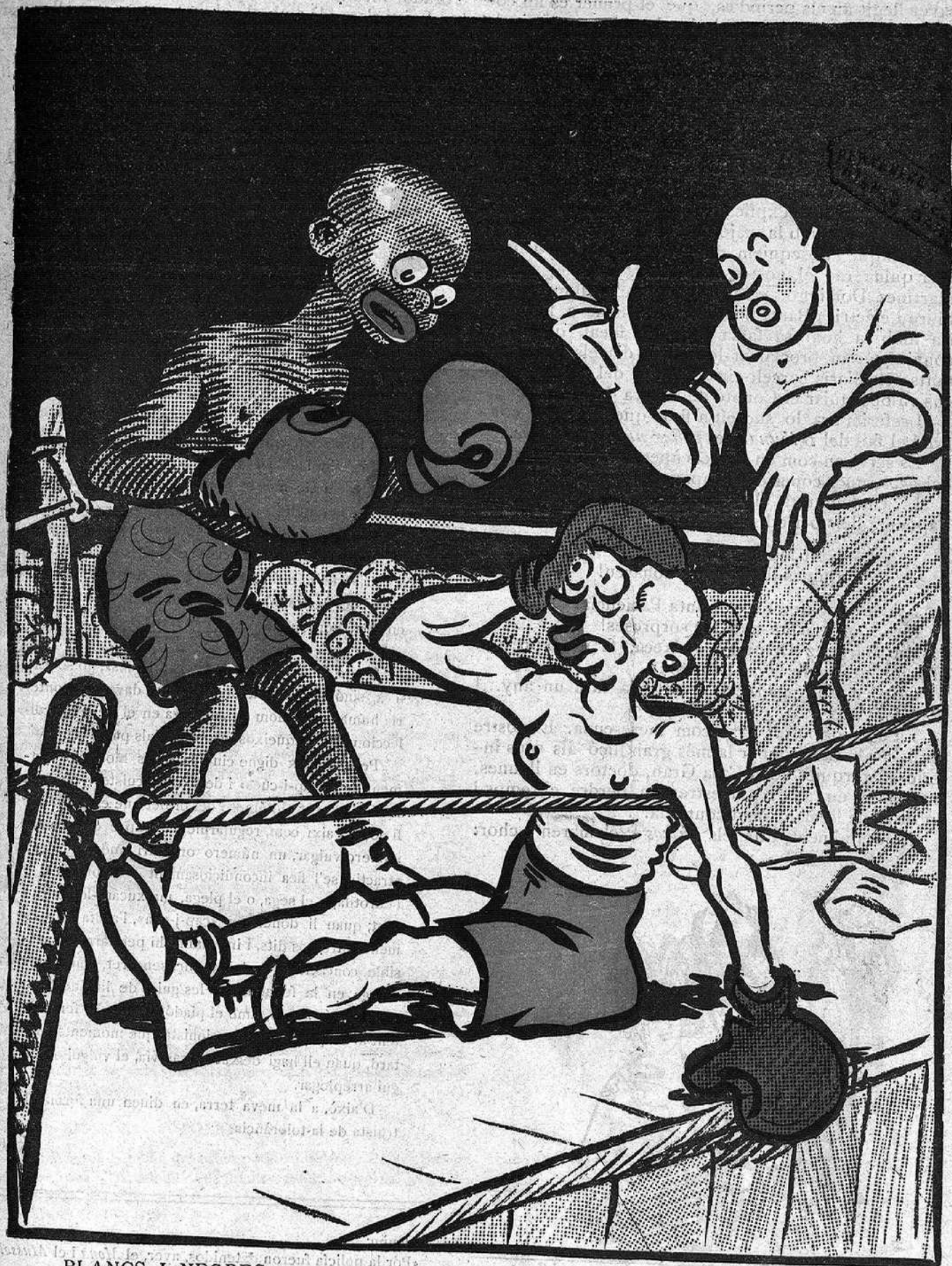
Al senyor Puig i Cadafalch ja li diuen «El senyor Puig, el Cerimoniós».

Martínez Domingo, orador ideal

Es un fet tan cert com indiscutible que el *cuarto poder* és el qui dona i el qui resta prestigis. Res hi fa que un emperador o un ministre vulgui enlairar a un personatge, si els *chicos de la prensa* acorden enfonsar-lo, conveçuts de que és un neula. Res hi fa que els que manen es mostrin indiferents davant de la ciència d'un home, car si els diaris diuen que és una eminència, no hi ha pas cap dubte que la gent s'ho empassa. ¿Serien *ilustres, eminentes, famosos, eximios* o... *descacharrantes* molts artistes que fan «bolos» si no fos pels solts de comptaduria? Per exemple: el marquès d'Alèlla el vol fer alcalde de reial ordre Sa Majestat don Francisquet I, emperador de la Plaça de la Cucurulla pels seus extraordinaris mèrits; però surt la premsa que més crida hi diu: «Aquest senyor a més d'una eminència de pa sucat amb oli, és un catalanista d'eixugue'm i... i tornem-hi!» I tothom ja el veu amb la palangana i la tovallola, rentant-se la cara per a que la gent no li vegi les emmascarees palatines ni las taques patriòtiques dels bons temps aquells del doctor Robert, en que el marquès de la terra del bon vi s'indignava quan el jovent cridava: Visca Catalunya a seques. Anem a dir que molts que aleshores s'esgargamellaven cridant: Mori allò! ara es passen el dia cridant: Visca el Ministeri!

En canvi, de res serveix que donguin creus an En Vila Marieges o títols nobiliaris an En Cussó o que facin ministre an En Bertran i Musitu, perquè per quincalla, pergamins o carteres que presumen, tothom

BLANCS I NEGRES

El blanc.—No hi ha dret!... Deixa't estomacar alguna vegada, encara que només sigui per quedar bé davant del públic.

quan els veu o d'ells es parla, fa la mitja rialleta per haver llegit an els periòdics, que el primer és un corrido, el segon un... aranzelari i el tercer un cacic de *mayor cuantia*.

Es perxò també, o siga degut al *cuarto poder*, que la gent tremola quan En Martínez Anido i l'Arlegui arrufen el nas i en canvi es fan un panxó de riure quan En Lerroux parla de la revolució, En Romanones de la llibertat, En Cambó de l'autonomia i el capità Maymés de bona administració municipal.

I essent com som nosaltres, els periodistes, els qui ens passem la vida explicant sopars de duros al públic que s'empassa amb la major bona fe els sacs de *garrofes* amb que l'obsequiem d'un cap de l'any a l'altre, per quina raó el nostre *agonitzant* alcalde, senyor Martínez Domingo, «ciutadà elèctric i lliure, de la lliure i elèctrica Barcelona» no deu passar a la història amb la honrosa fama d'orador ideal, quan així convinguérem proclamar-lo l'altre dia els representants dels diaris barcelonins al final del xeflis en que ens va obsequiar el Comitè de la Fira de Mostres?

I referim ara lo succeït a fi de que el poble confirmi el fall del *tribunal del poder número quatre*.

Es serviren com en tots els àpats de preu, després del *pavo*, unes copes de xampany.

I... com en tots els finals de banquets, el pànic s'apoderà dels periodistes...

Sant Marc, Santa Creu...
quines llaunes ens donareu!

I s'encomanaren tots a Santa Paciència!

Mes... oh, sorpresa de les sorpreses!

En Martínez Domingo s'aixeca, fa un expresiu i efectuos gest amb la mà i ens diu:

—Adéu siau, mercès i... tal dia farà un any...! *He dicho!*

La ovació fou tan gran com merescuda. El nostre batlle acabava de donar la més gran lliçó als seus inferiors jeràrquics de la Casa Gran, doctors en llaunes, catedràtics en tabarres, mestres en perdre el temps i apòstols de la mandanga continua.

I, naturalment, tots els *chicos* exclamaren a chor:

MI-CAREME

Tira, donat. Un petó al clatell no és carn ni pelx.

Visca l'alcalde! El senyor Martínez Domingo és l'orador ideal!

I així s'acordà amb el sol vot en contra d'un servidor de vostès... que opina i opinarà que «la xerrameca és mitja vida i l'altra mitja... la grimègia».

TENU

TOLERANCIA

Coneixem un senyor, venerable ciutadà, home pràctic i d'una remarcable clarividència, que mereixeria formar en el nombre dels «noucentistes», si el pontífex intel·lectual que dóna aqueixa patent aixamplés un xic més el radi d'acció entre el cenacle dels seus escullits.

Aqueix senyor no és gens supersticiós, no és gens maniàtic i, no obstant, cada vegada que, anant en tramvia, reb el bitlletet acreditador del passatge de mans del cobrador, es fixa d'una manera instintiva en el número que porta el paperet.

Per què?

Ell no és arreplegador de «cap-i-cues»; no sols no n'és, sinó que somriu filosòficament davant la tonteria humana que hom personalitza en el perfecte col·leccionador d'aqueixos insubstancials paperets.

Però aqueix digne ciutadà que's mofa interiorment dels «cap-i-cues» i dels «cap-i-cuistes», observa instintivament el número del bitllet que el cobrador li dóna; i així com, regularment, sempre que és un número vulgar, un número ordinari que no té cap atractiu, se'l fica incondicionsament a la butxaca, o l'enrotlla, o el sega, o el plega, matxucant-lo, indiferent; quan li donen un «cap-i-cua», l'agafa curosament entre dos dits, i imprimint-hi pel llarg una sensible concavitat, el deixa, lliç, senceret, sense una arruga, en la fonadura de les guies de la finestreta que té més aprop, amb el piadós intent de fer content al desconegut col·leccionista que moments més tard, quan ell hagi deixat el tramvia, el vulgui o pugui arreplegar.

D'això, a la meua terra, en diuen una forma altruista de la tolerància.

XARAU

Llegim:

«Por la policía fueron detenidos, ayer, el *Mona* i el *Mussol*».

Mona?

Mussol?

Cap a la Col·lecció Zoològica falten *rates*.

GOYA

Molts i merescuts aplaudiments s'ha guanyat En Ricard Calvo amb l'estupenda interpretació que fa del *Cyrano de Bergerac*.

Aquesta nit, estrena de *Los pescadores*, tragèdia en tres actes, en vers, de Mac Kinlay.

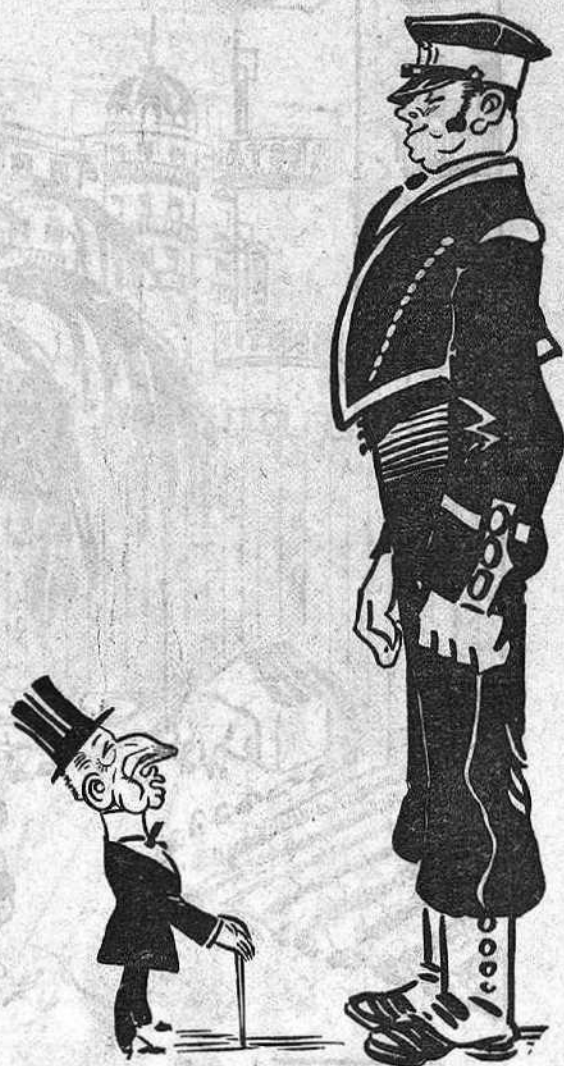
MUSIQUERIES

Nou excepcional concert de piano a càrrec del eminent Emil Sauer, tingué lloc dimarts al «Palau». Dugues *Sonates*, una de Chopin i la cèlebre *Apassionata*, de Beethoven, i altres peces de Mendelssohn, Liszt, Sgambati i Sauer, foren executades meravellosament pel gran artista, que's vegé obligat a donar-nos propina en mig d'estruendoses ovacions.

—La popular entitat choral *Catalunya Nova*, donà, diumenge al matí, el segon concert de la sèrie anunciada. Tant les cançons populars, com les obres de Millet, Casademunt, Clavé i Morera, foren interpretades amb acert baix la direcció de l'autor de *No passareu!*

—A l'«Associació Catalana d'Artistes» s'hi donà, divendres passat, un magnífic recital de cançons a càrrec dels senyors Pineda i Oristrell.

—A la sala del «Goya» feu la seva presentació el «Quartet vocal de la Capella Sixtina», deixant gratíssima impressió en el distingit auditori. Veus esplèndides, exquisida dicció i un art portentós en la interpretació dels grans mestres de música sacra.

—Es empipador que un Mussitu arribi a ministre, i que tot un mosso com jo no pugui passar de porter del senyor Puig.

LICEO

Els dies 25 i 29 d'aquest mes i 1 d'abril, tindràn lloc tres grans concerts sinfònics per la magnífica orquestra Pau Casals, baix la direcció del eminent professor Koussevitzky.

No cal dir que els entusiastes filarmònics barcelonins esperen aqueixos tres concerts—avancem ja, tres grans aconeximents—com vulgarment es diu «amb candelletes».

ROMEA

Amb sa darrera producció, *L'escola dels promesos*, el valent escriptor Puig i Ferrer ha volgut fuejeter la falça educació femenina que avui s'estila en moltes cases de mitjos senyors. En la part satírica del diàleg, al abordar contra els prejudicis que embruteixen sovint les pures passions, al rebel·lar-se en favor de la franca expansió de les ànimes, defensant la primacia de l'amor sincer per damunt dels sentimentalismes interessats, ha estat encertat l'autor. Baix aquest aspecte hi ha en aqueixa comèdia, mancada d'acció suggestiva i de intensitat, bastantes escenes que recorden la primera gloriosa etapa del dramaturg català. Malauradament ja no ha estat tan encertat, al nostre pobre judici, en el que's refereix a la trassa de comediògraf, ni a la fermesa en la pintura dels personatges, la majoria dels quals, començant pels protagonistes, resulten mancats de sinceritat i de veritat, a causa, potser, de moure's i parlar subjectes a la «idea preconcebuda» del satirizador de costums, més que a la natural exteriorització del poeta creador de bellesa.

L'execució no fou cap primor, que diguessim. La major part de senyores vestiren uns trajos exageradíssims.

—Per a demà, dissabte, s'anuncia l'estrena de *El Caduceu*, drama d'Enric Rothschild traduït per En Montero.

TIVOLI

Aquesta vetlla, gran solemnitat lírica.

Estrena de *El último vals*, de Straus, opereta en tres actes que ve precedida d'extraordinària fama.

PRINCIPAL-PALACE

No minva, per ara, no, el grandios èxit de *La revue en Zig-Zag*. I es comprèn, per tant que tot els que ja l'han vista, volen tornar-hi per a contemplar aqueix meravellos quadro nou que porta per títol *A la llum de la làmpara*, amb els deliciosos números *Les belles dei besamans*, *La partida de dominó* i *Les nines del Shimmy*, prodigioses creacions coreogràfiques, amb estupenda decoració de l'èminent Alarma.

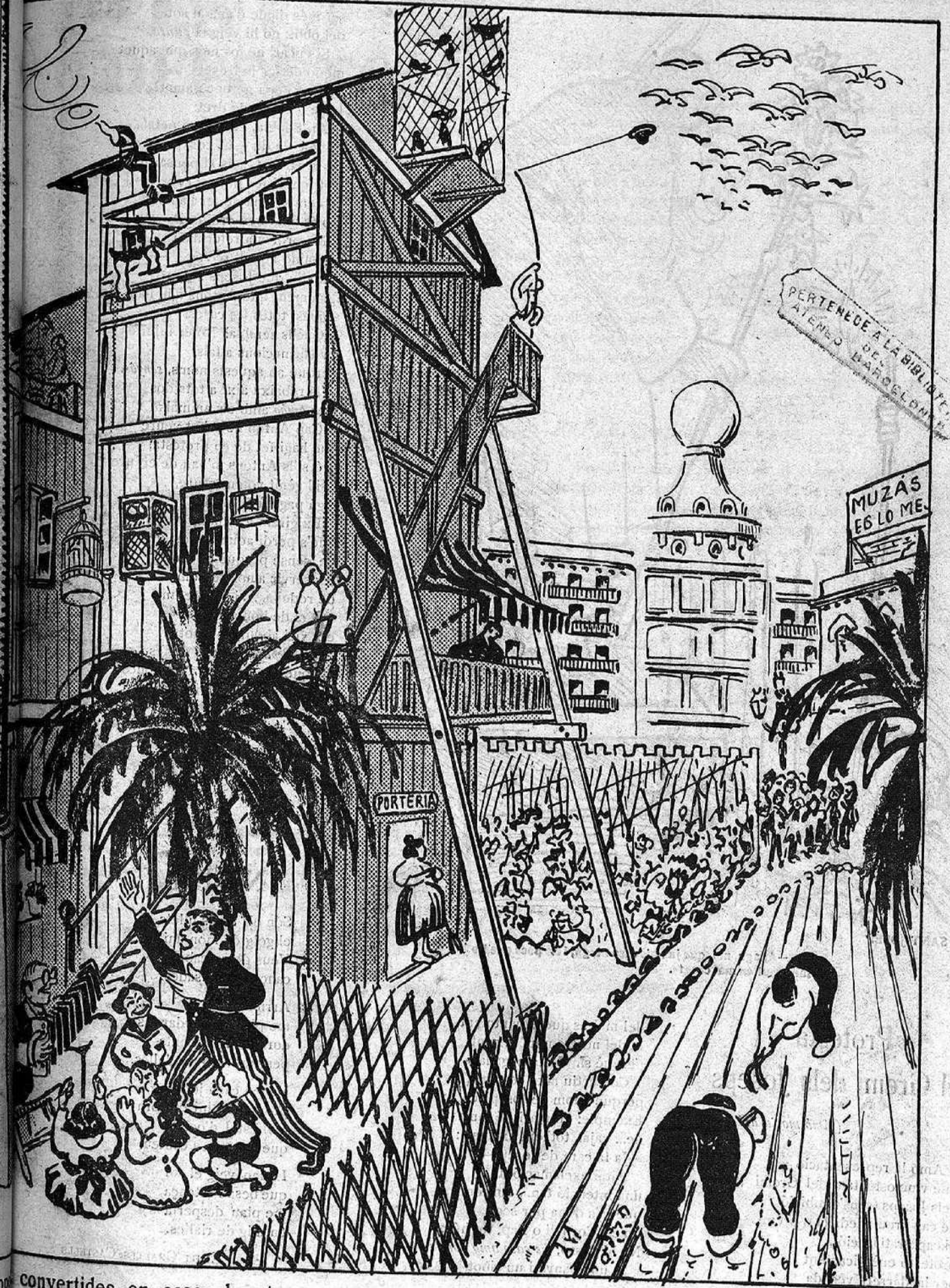
POLIORAMA

Aquesta nit, benefici del primer actor i director Rogeli Juárez, amb l'estrena a Barcelona de la joguina còmica en tres actes, de Muñoz Seca, *La Farsa*.

CÓMICO

Altra estrena per a avui en aquest popular teatre: *La Nazarena*, obra dramàtica en tres actes de Ricard Estrada, versió catalana de S. Rusiñol.

S'estrenaran tres decoracions d'En Brunet i Pous.

Les barraques del "Metropol" convertides en cases barates

SANT JOSEP

—Apaga, noi, que ja no's casa ningú, i els pocs que ho fan resulten mal casats.

Protesta del Gremi dels Joseps

(Amb motiu del Sant)

Amb la representació
que vinc ostentant del Gremi
dels Joseps (sens' ambició
de cap creu, medalla o premi,
ni cap gratificació),
protesto enèrgicament
per la darrera vegada

del mal ús que, sovintment,
fa del nostre nom la gent
perquè sí... Mala negada!

Correctiu això reclama,
perquè'l nom de Josep reb...
Exemple: un marit té fama
de... vajal, tothom exclama:
—Ja fa cara de Josep!

Aital exclamació du
una intenció tan... tan fonda,
que ja's dona per segü
qu'és, Corneli o Pep, tot hù...
No hi passo, me caso amb rondal
A una banya i un ribot,

quina conexió's ajunta?...

Es un ditxo que no pot
ser més digne d'anà al sot
del oblit: no hi veig la punta.

Si encar' no fos més que aquet
modo de fer la traveta!...

Té una Pepa un bon pamet?

Ja se li clava, de dret:

—Ai, Pepeta, el cor em petal...—

en lloc de dir: —El cor, per mor
de tu em bat, sols al pensar-hi...

Tot fent-li fer pets al cor,
és com s'hi ha de fer l'amor?

No és això ben ordinari?

Ma protesta refermant

abomino aquell refran

que diu que Joseps i ases

igualment que Antons n'hi han
a quasi totes les cases.

Què's sembla? No és injuriós
fer afirmacions aitals?

Perquè an aquests noms, senyors,

se'ls rebaixa així a tots dos

fent ambo amb els animals?

Cap Anton he sabut veure

que hagi fet de ço protesta;

prò si'ls Antons m'han de creure

i si'l gènit volen treure,

algú pagarà la festa,

Exigirem a tothom

que's perdi aquesta costum

de, sense perquè ni com,

fer servir a nostre nom

de rodella... ai, jo't refum!

I, si de bones en bones,

eix vici abolir no's pot,

Peps, Pepas, homes i dones,

als que són tan poc... persones

els passarem el ribot.

PEPET DEL CARRIL

INTIMA

Són els meus fillets
el goig de mon ànima.
Veus de cascabels,
cançons encisades.

Arribant la nit
me plau esguardar-los
dormint ignoscents
pensant amb rondalles.

Venen cada jorn
propet de llur cambra
bell estol d'ocells
que amorosos canten.

I quan veig el sol
que besa l'estança
me plau despertà'ls
en mig de rialles.

EMILI GRAELLS CASTELLS

ELS DEPORTS

FOOT-BALL

ELS PARTITS DEL DIUMENGE

Ai la mare! I quin tip de patir del cor ens vàrem fer el diumenge. Com que el Barcelona va anar a jugar a Sevilla per això que'n diuen Campionat d'Espanya, els que's quedaren aquí estaven que no s'hi veien de contents.

Pel matí els vegerem per la Rambla pensatius, fent comptes, esperant amb impaciència que fossin les vuit del vespre per a saber el resultat.

El bon aficionat i aimant del foot-ball català estava atabalat. Però sort que en aquest món tot arriba, i per fi, a les set i mitja es van rebre noves dels nostres jugadors, els quals varen guanyar per un goal a zero. Menos mal. I tot suspirant es desfeien els grups per a anar a comunicar la nova a la família. No hi ha que dir que l'alegria era immensa.

Semitièr, en una entrada clàssica

L'HOMENATGE AN EN MATAS

Volguent els socs del C. D. Europa demostrar a son digne president llur agraiment, organitzaren el diumenge passat una diada en son honor. Començaren les festes amb unes curses que foren molt boniques. Després, els segons equips del C. D. Europa i de l'Internacional es disputaren una Copa, que la varen guanyar els «europeos» per un goal de diferència.

A la tarda, els primers equips de l'Internacional i de l'Europa es jugaren una hermosa Copa, regal del nostre Excel·lentíssim Ajuntament, i quin partit fou un èxit per als nois d'En Matas, puix varen guanyar per quatre goals a un. Per cert que vàrem veure com un mig i un davanter «bel ligerants» feien jiu-jitsu i en un palco un «plumífero» feia xistus.

El partit fou molt ben jugat i va distreure al públic, i fins aquest s'entusiasmava.

I a l'acabar el partit, tothom cap a fer gana, i a la nit es va celebrar un tec en honor d'En Joan Matas, i fins hi va haver un espatèc de discursos.

En Matas rebé moltes felicitacions, a la que unim la nostra, que és ferma i carinyosa.

En el Camp de l'Espana

En aquest camp jugaren el F. C. Espana i el R. C. D. Espanol un partit per veure qui passava d'un grup a l'altre, i com que això no és de l'agrat de cap dels dos donà lloc a que's vegés un partit molt interessant, i acabà la cosa amb pau i tranquil·litat, guanyant els «espanyolistes», però com que encara hi han de tornar esperarem a veure com acabarà aquesta mena de «tinglado».

Una parada amb «pose»

El F. C. Sevilla a Barcelona

Per al pròxim diumenge, en el camp del F. C. Barcelona hi tindrem festa major. Vindrà el F. C. Sevilla per a disputar-se amb el Barcelona la «segona-quarta» —sembla una xarada això— de final del Campionat d'Espanya, i com que la cosa serà per a llepar-se'n els dits, nosaltres hi anirem ben esmolats. No'ls hi sembla?

CURSES DE CAVALLS

Ens anuncia la «Real Sociedad de Carreras de Caballos de Barcelona», que prepara per a molt aviat una sèrie de curses que res tindran que envejar a les de l'estranger.

Així és que estem d'enhorabona.

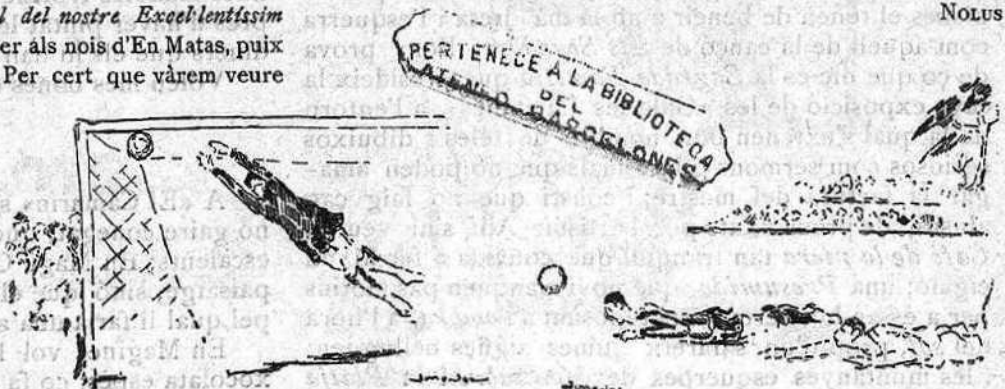
BOXA

Per a dijous, dia 23, ja podrem veure el tan esperat Battling-Siki amb En Frank-Hoche en el «Iris». Ja tenim ganes de veure a aquest formidable senegalès que vé precedit de tanta fama.

Segons ens va dir M. Leclerc, menager d'En Kamalof i d'En Valls, pensen aquests dos boxejadors passar una llarga temporada a aquí, per a que En Valls pugui entrenar-se per a fer el combat amb En Peret Sáez que's disputaran el campionat d'Espanya del seu país.

En Grassi i En Bouzonne varen marxar l'altre dia a París, En Bouzonne pensa tornar d'aquí tres mesos, que creu tardarà en curar-se-li el braç, per a fer el combat amb En Vallespin.

NOLUS

Una estirada sense efecte

De qui serà?

SARDINETA

—Apa, què és pescada al bou, d'ara mateix.

—Al bou?... No farem pas pecat, mossèn Joan, avui que és divendres?

XERRAMEQUES ARTISTIQUES

PINTURA DE QUARESMA

ARTISTA RURAL. — UN «MACO» FORASTER

En Joan Llimona és un artista al qual jo li canviaria el cognom per el de *Poncem*, donada la dolçor i la maduresa del seu art.

En veritat us dic que la pintura d'En Poncem, ail d'En Llimona, té la sentor i el gust de fruita confitada, d'aquella que els menuts pengen a la palma el dia de Rams per a fer denteta als vianants. Ademés, sol tocar la corda religiosa amb tanta trassa, que els bisbes el tenen de beneir amb la mà dreta i l'esquerra com aquell de la cançó de *Els Segadors*. Bona prova de ço que dic és la *Sagrada Família* que presideix la seva exposició de les «Galeries Laietanes», a l'entorn de la qual s'extenen bon nombre de teles i dibuixos seriosos com sermons quaresmals que no poden amagar la factura del mestre; i consti que no faig cap alusió, als preus fixats per l'artista. Allí s'hi veu un *Cafè de la riera* tan tranquil que convida a fer-hi un cigaló; una *Presumida*, que no li manquen pas motius per a ésser-ho; certa veïna reposant a l'ombra, a l'hora del sol, prop d'un safaretx quines aigües belluguen; i les muntanyes esquerpes de *Montcabré* i la *Platja* tranquil·la de Vilasar, i un *Caminal* i un *Rierol* plens

de misteri, i una colla de carbons molt salaus que venen a refermar aquell aforisme acadèmic que diu:

*Quadro ben dibuixat
està ja mig pintat.*

el qual haurien de tenir sempre present aquests pintors joves que, artísticament, fan Pasqua abans de Rams.

Al primer cop d'ull s'endavina que el mestre Llimona lluny d'això ha volgut sofrir tota la *Passió* de l'art, abans d'arribar al Dissabte de Glòria.

Darrera el bon artista han entrat a les «Laietanes» dues damiselles de l'aristocràcia barcelonina autèntica; Na Maria Lluïsa Güell i N'Eugenia Ferrer Vidal, pintores de flors, sentimental la primera, realista la segona, i ambdues d'allò més trassudes. Aquestes fadrines, *bien*, en el bon sentit de la paraula, tenen unes manetes ivorines tan ben ensenyades, que després d'haver pintat les flors, entreguen als pobres els diners que els hi han produït els treballs exposats.

Voleu més bones obres?

A «El Camarín» s'hi és presentat un pintor rural no gaire conegut, que té uns noms *idem* d'allò més escaients; En Magí Oliver, xicot que no sols sent el paisatge, sinó que el sap fer sentir als demés, motiu pel qual li faria una abraçada,

En Maginet vol les coses clares, i penso que el xocolata espès; ço fa que els seus paisatges sien alegres i xirois i facin venir ganes d'anar a fora i en té

sobre tot un parell de Martorell d'allò més daurats i unes marinetes platejades de Blanes, que donen l'hora exacta com un rellotge de butxaca marca Omega; que vol dir en català s'ha acabat el bròquil.

Per maco, En Verdugo malgrat el seu cognom terrible; un artista foraster que ha omplert de pintures el «Saló Parés»; unes pintures italianes, fresques, lluminoses i melòdiques com les òperes d'En Verdi.

Prou sé jo que els modernistes diran que els olis d'aqueix artista són *musica celestial*; però també sé que cap dels que diguin això serà capaç de donar un devassall de notes boniques com les que acompanyen als quadros d'En Verdugo, ni de pintar rapsòdies en colors, com les rotulades *Mar movida* i *Alla mar*; ni de compondre peces complicades i atraïentes per l'istil de *Bellas Vistas* i *Costas de Levante*.

Res, que aquest maco foraster porta una empenta del botavant, amb tot i usar unes armes bon xic rovellades.

C. ARBÓ

Ull amb els moralitzadors!

Tenim especial interès en advertir als industrials barcelonins que's dediquen a la venda de il·lustracions, targetes postals, etc., no's deixin sorprendre per una mena de *Senyors Esteves*, palafreners de la «Defensa Social» que, titulant-se funcionaris de la Justícia, cometien l'intolerable abús de decomissar i emportar-se'n totes aquelles làmines i gravats que, a judici de l'estret cervell de que fan gala, els semblen atemptatoris a la seva moral... que, naturalment, és sempre una moral tartufesca i d'estar per casa.

Diem això perquè ens consta que en un acreditat establiment on s'expenen obres artístiques que no tenen que veure ni d'aprop ni de lluny amb la pornografia, s'hi presentaren, dilluns passat, dos senyors xarrupa-candeles—jutge l'un, fiscal l'altre, segons digueren—i aprofitant l'avinentesa de que a la botiga no hi havia en aquells moments sinó una noia, obligaren a aquesta a fer l'immediata entrega—sense rebut—de gran nombre de targetes postals purament artístiques, reproduccions de celebradíssims quadres del «Saló» de París, les que titllaren de immorals i pecaminoses.

Com anirà la justícia en aquesta terra, on els seus administradors confonen tan llastimosament l'art amb la pornografia?... Davant d'això qui s'estranyarà de lo ocorregut a Tarragona amb motiu del famós monument, la genial obra de Julio Antonio?

ESQUELLOTS

Resultat d'una important reunió de benemèrits representants d'associacions barcelonines, ha sigut la constitució d'un «Comitè Català d'Auxili a Rússia».

Endavant... i pessetes.

Ara cal que aqueix comitè no s'hi adormi.

Pesein que no hi ha res més urgent que satisfer la fam.

—Avui és dia de matons, avi.
—Ja fa anys que n'és dia, a la nostra terra.

COMENTANT L'ACTUALITAT POLITICA

—Merg, marçot, mata la vella a la vora del foc.

—¿Has visto pega, Sánchez?... Cuando ya empezaba a perder el acento, me han hecho perder el asiento.

Baixar-se de cinc cèntims per quilo el preu del pa, i treballar molts forns amb farina dolenta, ha estat la mateixa cosa.

Així encara hi haurem perdut.

I del pès no'n parlem.

El dia que els del «fiel contrast» donguin una batuda a les dones que surten de les fleques i comencin a pesar barres de quilo de 900 grams, hi haurà un aldarull a Barcelona, que... *me río yo de la gresca del Tortn.*

La veritat és que si ens han de donar el pa immenjable, quant menys ens en donguin millor.

Martinezzi Domingueti, nominato cavaliere del paese dei macaroni.

El rei de Itàlia ha obsequiat al nostre batlle amb la Gran Creu de la Corona.

Arri poc o molt!

Aquí el vàrem carregar amb la creu del martiri sindicalista, coronant-lo d'espines, just és que un o altre... es preocupi d'ell per a conferir-li unes insígnies que li recordin la Creu i la Corona.

Diuen del Brasil:

«Con el títol de *Flaires del Brasil*, un «Pomell de Joventut catalana» se ha constituïdo en Pelotas...»

Senyors!...

No hi ha dret!

Un cronista s'exclama en to de llàstima pel fet de que a Espanya no es protegeixi degudament l'indústria cinematogràfica.

Té raó, què carai!

Tantes i tan bones pel·lícules castigament nacionals com se podrien fer!...

«Celestina Patronera o El terror blanco», sensacional cinta detectivesca.

«Francisquito llega a ministro», hilarante pel·lícula còmica.

I així... fins al infinit.

Sembla que hi ha el projecte de demanar que sia declarada Parc Nacional la famosa muntanya del Montseny.

Una bella iniciativa que fora de desitjar se portés a cap ben aviat.

Abans els ganys de l'Ajuntament no acordin declarar-la Parc Municipal; que fins allà dalt foren capassos de ventar-hi dentellada.

El calendari de l'amor

Estic confeccionant un calendari que te'l dedicaré per l'any que vé.
Podràs anar treient un full diari llegint lo que al darrera hi escriuré.

Llegint-lo amb persistència, has de trobar-hi l'història clara d'un amor seré, conjunt de pena i goig fet breviar on els batecs del cor hi glossaré.

Ves guardant tots els fulls, dia per dia, dintre del llibre que tu estimis més; fes-ne serenament l'analogia fins el darré en el quin no hi he escrit res.

Damunt d'aquest, de virginal blancor, escriu, tu, si em mereixo el teu amor!

RAFAEL RIBA

Digue un anglès de l'Esquadra abans de sortir del port:
—All right!... La LAMPARA "Z"
fa llum clara i porta sort!—

Antoni López, editor — Rambla del Mitg, núm. 20
Imprèmta LA CAMPANA y L'ESQUELLA, Dm. 8

Antoni López, llibreter, Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, 20, Barcelona

TELEFONO A. 1415

COLECCIÓN DIAMANTE

Obras escogidas de los mejores
autores nacionales y extranjeros

TOMOS PUBLICADOS

1. R. de Campoamor. Doloras, 1.ª serie.
2. — Doloras, 2.ª serie.
3. — Humoradas y cantares.
4. — Pequeños poemas, 1.ª serie
5. — Pequeños poemas, 2.ª serie
6. — Pequeños poemas, 3.ª serie
7. — Colón, poema.
8. — Drama Unive sal, poema, primer tomo.
9. — Drama Universal, poema, segundotomo.
10. — El Licenciado Torralba.
11. — Poesías y Fábulas, 1.ª serie
12. — Poesías y Fábulas, 2.ª serie
13. E. Pérez Escribá. Fortuna.
14. A. Lasso de la Vega. Rayos de luz
15. F. Urreola. Siguiendo al muerto
16. A. Pérez Noya. Los humildes.
17. B. Rueda. El gusano de luz.
18. S. Delgado. Lluvia menuda.
19. O. Frontaura. Gente de Madrid.
20. Miguel Melgosa. Un viaje a los infiernos.
21. A. Sánchez Pérez. Botones de muestra.
22. J. M. Mathou. (Rataplan)
23. T. Guerrero. Gritos del alma.
24. Tomás Lucoño. Romance y otros excesos.
25. L. Ruiz Contreras. Palabras y plumas.
26. R. Sepúlveda. Sol y Sombra.
27. J. López Silva. Migajas.
28. F. Pi y Margall. Trabajos sueltos
29. E. P. Bazán. Arco iris, cuentos.
30. E. Rodríguez Soñs. La mujer, el hombre y el amor.
31. M. Matos (González). Aleluyas finas!
32. E. Pardo Bazán. Por la España pintoresca (viajes).
33. A. Flores. Doce españoles de brocha gorda.
34. José Estremera. Fábulas.
35. E. Pardo Bazán. Novelas cortas.
36. E. Fernández Vaamonde. Cuentos amorosos.
37. E. Pardo Bazán. Hombres y mujeres de antaño.
38. J. de Burgos. Cuentos, cantares y chascarrillos.
39. E. Pardo Bazán. Vida contemporánea.
40. Jacinto Laballa. Novelas intí- mas.
41. Fr. Sarasate de Mena. Cuentos vascongados.
42. F. Pi y Margall. Diálogos y artículos.
43. Charles de Bernard. La casa de los amantes.
44. Eugenio Sue. La Condesa de Lagarde.
45. R. Altamira. Novellitas y cuentos.
46. J. López Valdemoro (El Conde de las Navas). La niña Araceli.
47. R. Soriano. Por esos mundos...
48. L. Taboada. Perfiles cómicos.
49. B. Pérez Galdós. La casa de Shakespeare.
50. J. Ortega Munilla. Fifiña.
51. F. Salazar. Algo de todo.
52. Mariano de Gavia. Cuentos en guerrilla.
53. Felipe Pérez y González. Peccata milanta.
54. Francisco Alcántara. Córdoba.
55. Joaquín Dicenta. Cosas mías.
56. López Silva. De rompo y rasga.
57. Antonio Zozaya. Instantáneas.
58. J. Zahonero. Cuentecillos al aire
59. L. Taboada. Colección de tipos.
60. Beaumarchais. El Barbero de Sevilla.
61. Angel R. Chaves. Cuentos de varias épocas.
62. Alfonso Karr. Buscar tres pies al gato.
63. Francisco Pi y Arsuaga. El Old Campeador.
64. Vital Aza. Pamplinas.
65. A. Peña y Gofil. Río revuelto.
66. E. Gómez Carrillo. Tristes idilios
67. Nicolás Estévez. Calandracas.
68. V. Blasco Ibáñez. A la sombra de la higuera.
69. A. Dumas, hijo. La Dama de las Camelias.
70. J. M. Bartrina. Versos y prosa
71. F. Barado. En la brecha.
72. Luis Taboada. Notas alegres.
73. Xavier de Montepín. La señorita Tormenta.
74. A. Zozaya. De carne y hueso.
75. X. de Montepín. Muerto de amor
76. Conde León Tolstói. Venid a mí...
77. A. Calderón. A punta de pluma.
78. Enrique Múnger. Elena.
79. Luis Taboada. Siga la broma.
80. L. G. de Giner. La Samaritana.
81. Oyrano de Bergerac. Viaje a la luna.
82. E. Antonio Flores. (Huérfana)
83. Ivan Tourgueneff. Hamlet y Don Quijote.
84. A. Pestana (Gale). Cuentos.
85. Angel Guerra. Al sol.
86. T. Dostolewsky. Alma infantil.
87. E. de Amiens. Aire y Luz.
88. L. García de Giner. Valentina.
89. E. de Amiens. Manchas de color.
90. Voltaire. Zadí y Micromegas.
91. M. Ugarte. Mujeres de París.
92. Obras menores de Cervantes.
93. Obras menores de Cervantes.
94. J. Pérez Zúñiga. Chapucerías.
95. Voltaire. Cándido.
96. Goethe. Las amarguras del joven Werther.
97. J. Benavente. Teatro rápido.
98. Novelas picarescas. Lazarillo de Tormes y Rinconete y Cortadillo.
99. J. León Pagano. La balada de los sueños.
100. A. Guerra. Polvo del camino.
101. Camilo Castello Branco. Maria Moisés.
102. Graola Deledda. Cuentos de la Cerdeña.
103. Antología taurina
104. Manuel Carretero. La espuma de Venus.
105. Federico Rahola. Los ingleses vistos por un latino.
106. Eça de Queiroz. La nodriza.
107. A. de Chamisso. Pedro Schle- mihl o el hombre que ha per- dido su sombra.
108. M. Sarmiento. Así.
109. Felipe Trigo. A todo honor.
110. Manuel Ugarte. Los estudian- tes de París.
111. Fray Luis de León. La perfecta casada.
112. Jorge Manrique. Poesías.
113. El Abate Prévost. Manon Les- cant.
114. J. Givanel Mas. Prosa epistolar
115. J. Givanel Mas. Devocionario poético.
116. Miguel A. Ródenas. De las ma- jadas al Otero.
117. E. Marquina. Juglarías.
118. Gabriel Miró. Los amigos, los amantes y la muerte.
119. S. Rualfol. Hojas de la vida.
120. F. de Lamartine. Rafael.
121. A. Karr. El perro de Sir John
122. E. Zamacois. Rick.

Precio de cada tomo: Pesetas 0'60

LA PRÓXIMA SEMANA
APARECERÁ EL TOMO

GRAZIELLA

por A. DE LAMARTINE

NOTA.— Los tomos 2-4-15-20-30-38-40-51-66 y 81, están agotados.

EMILI PASQUAL D'AMIGÓ

PER XICS I... GRANS

Contes, Tradicions, Rondalles, Llegendes, Narracions,
Simils, Faules, Encantaments, & &

Pesetas 2'50

ARANCELES DE ADUANAS

Edición oficial de EL ECO DE LAS ADUANAS

En rústica:

Pesetas 4

OBRA NUEVA

J. VILLENEUVE

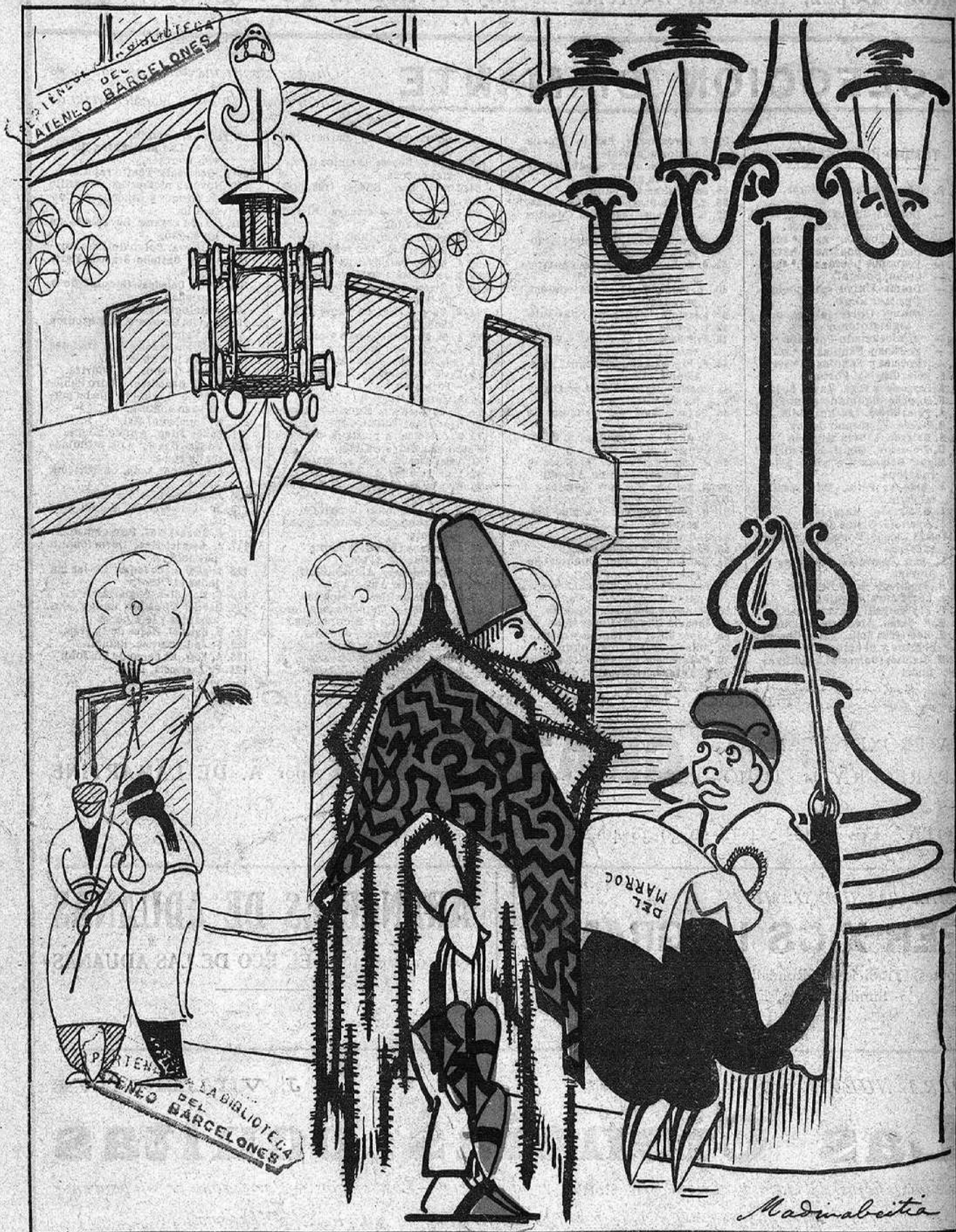
Las Ciencias ocultas

Los maleficios de Odio y Amor.—El amor y la magia.—Los sueños.—Para conocer el porvenir
La quiromancia.—La magia.—Los secretos de la suerte.—La cartomancia

Un tomo 8.º

Pesetas 6

NOTA.— Tothom qui vulgui adquirir qualsevol de dites obres, remetent l'import en lliurances del Gir Postal o bé en segells de franqueig al llibreter Antoni López, Rambla del Mig, 20, Barcelona, la rebra a volta de correu, franca de ports. No responem d'extravios si no's remet, ademés 30 cèntims per a certificat. Als corresponals se'ls otorguen rebaixes.

EL TURC DE LES PANTUFLES

- Tinc una por que'm prenguin per moro!...
- No siguis ximple, home. Si aquí tota la costa n'és plena.